

การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนเสริม

THE DEVELOPMENT OF KLUI SKILLS OF SECONDARY 1 STUDENTS THROUGH SUPPLEMENTARY TEACHING

พงศ์จักร ยามสุข*

PONGJAK YAMSUK

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติด้านทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียน และพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยโดยใช้การสอนเสริม กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ที่ปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยไม่ได้ จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1. แบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน 2. แบบสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ การหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. สาเหตุที่ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยได้เกิดจากการที่ผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการเรียนรู้ทางด้านดนตรีหรือเครื่องดนตรี ทำให้ไม่สามารถจับเครื่องมือขลุ่ยให้ถูกต้อง ขาดพื้นฐานในการเล่นเครื่องดนตรีขลุ่ย ทั้งนี้เมื่อต้องการฝึกฝนด้วยตนเองพบว่า ขาดผู้ให้คำแนะนำ และขาดเวลาในการฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเวลาการเรียนรู้ปกติภายในชั้นเรียน

2. ภายหลังการสอนเสริม พบว่า ผู้เรียนมีทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยดีขึ้นมากกว่าการสอนปกติ โดยผู้เรียนทั้งหมดสามารถจับขลุ่ยได้ จดจำโน้ตได้ อ่านโน้ตเพลงได้ และเปิด-ปิดรูในการเป่าขลุ่ยได้ถูกต้อง โดยมีผู้เรียนที่สามารถใช้ลมเป่าขลุ่ยในเพลงที่กำหนดได้ถูกต้อง จำนวน 3 คน และมีพัฒนาการที่ดีขึ้นทุกคน

คำสำคัญ : ทักษะการเป่าขลุ่ย การสอนเสริม

* โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์

Phutthaisong School, Buri Ram

Abstract

The objectives of this research were: to explore causes relating to the practice of Klui skills; and to develop the Klui skills by supplementary teaching. The samples of the research consisted of the five students, who could not play Klui and studied in grade 7 of Phutthisong School, Buri Ram province. Its results were as follows:

1. The students could not play Klui instrument because they lacked experiences in learning music or musical instruments, basic knowledge to play Klui, instructors, and time outside classes for their personal practices;
2. After supplementary teaching, it was found that the students had better skills in performing Klui instrument. They could hold Klui, memorized and read music notes. In addition, they could properly open and close the Klui holes. Only 3 students were able to play Klui correctly.

Keywords: Klui Skills, Supplementary Teaching

บทนำ

ดนตรีไทยเป็นศิลปะแขนงหนึ่งของไทยได้รับอิทธิพลมาจากประเทศต่าง ๆ เช่น อินเดีย จีน อินโดนีเซีย และอื่น ๆ เครื่องดนตรีมี 4 ประเภท ได้แก่ ดิด สี ตี เป่า ดนตรีไทยถือว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าของชนชาติไทยมาตั้งแต่ครั้งโบราณซึ่งดนตรีไทยมีการพัฒนามาเรื่อย ๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (เชาวพันธ์ พลชะดิน, 2556) โดยดนตรีไทยเป็นศิลปะภูมิปัญญาที่มีการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นเป็นศิลปะที่มีสุนทรียะเป็นเอกลักษณ์ของชนชาติไทย เป็นสิ่งที่ประเทศอื่นเลียนแบบได้ยาก ดนตรีไทยเป็นสิ่งที่ช่วยในการกล่อมเกลাজิตใจให้มนุษย์มีจิตใจที่อ่อนโยน ช่วยผ่อนคลาย สร้างสติ และอารมณ์ที่ดีเนื่องจากดนตรีนั้นมีการสั่งสมองค์ความรู้ พัฒนา และปรับปรุงมาอย่างยาวนาน มีเอกลักษณ์ที่แสดงถึงวัฒนธรรมวิถีชีวิตของคนในชาติเป็นอย่างดี นอกจากนั้นดนตรีไทยยังถือเป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านของชาวไทยที่ได้มีการดัดแปลงและประดิษฐ์เครื่องดนตรีจากไม้ ไม่ว่าจะเป็นระนาดเอกที่พัฒนามาจากกรับ และเครื่องดนตรีต่าง ๆ เช่น ซออู้ ซอด้วง ซ้องวงใหญ่ หรือซลุ่ย เป็นต้น

ขลุ่ย เป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าที่มีมาแต่โบราณ นิยมใช้เป่าเพื่อความบันเทิงใจ เป็นการส่วนตัวต่อมา จึงใช้ร่วมกับวงเครื่องสาย วงมโหรี และวงปี่พาทย์ จังหวัดที่นิยมบรรเลง คือ ทุกจังหวัดในภาคกลาง โอกาสที่บรรเลง ได้แก่ งานมงคล งานเทศกาลต่าง ๆ และความบันเทิงเฉพาะตัว (พูนศักดิ์ สักกทัตติยะกุล, 2551) ซึ่งจากความสำคัญดังกล่าว สถานศึกษาต่าง ๆ จึงนำเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานทางด้านดนตรีให้แก่ผู้เรียน รวมถึงเพื่อเป็นการเสริมสร้างการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ หรือช่วยในการผ่อนคลายจากเวลาเรียนทางด้านวิชาการให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนเป็นแนวทางการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติต่อไป ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนเครื่องดนตรีขลุ่ย ผู้เรียนจำเป็นต้องมี 1. สมาธิ 2. ความพยายามในการเรียน และ 3. การฝึกฝน จึงจะทำให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิผลได้ และหากผู้เรียนขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการเป่าขลุ่ย อาจส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอน การเรียนรู้ในเครื่องดนตรีชิ้นอื่น และอาจส่งผลกระทบต่ออนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติได้

จากประเด็นปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนรายวิชาดนตรีที่มีการเรียนรู้ด้านการปฏิบัติขลุ่ย พบว่า มีผู้เรียนบางส่วนยังขาดทักษะการเป่าขลุ่ย ทำให้เกิดความไม่พอใจในการเป่า ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแก้ปัญหาการปฏิบัติขลุ่ยไม่ได้ของผู้เรียนโดยใช้การสอนเสริมนอกเวลาเรียนปกติ เพื่อสร้างประสบการณ์เพิ่มเติม และมีความสามารถในการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนปฏิบัติการ พัฒนาการเรียนการสอนให้มีมาตรฐานและประสิทธิภาพในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติด้านทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง
2. เพื่อพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง โดยใช้การสอนเสริม

ขอบเขตการวิจัย

วิจัยครั้งนี้เป็นการทำการศึกษาวิจัยเรื่องพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิชาศิลปะ (ดนตรีไทย)

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัด
บุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น

การสอนเสริม

2.2 ตัวแปรตาม

ทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนพุทไธสง
จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

การใช้ลม หมายถึง การเป่าขลุ่ยด้วยลมหนัก เบา สั้น ยาว เพื่อบังคับให้เสียงนั้น
มีคุณภาพเสียงตามที่ต้องการ

การเปิด-ปิดรูกำหนดเสียง หมายถึง การใช้นิ้วทุกนิ้วที่ใช้ปิดรูระดับเสียงขลุ่ยเพื่อให้
เกิดเสียงของตัวโน้ต ด ร ม ฟ ฯลฯ ตามที่ต้องการจะให้เกิดเสียงนั้น ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะทางด้านปฏิบัติเครื่องดนตรีของผู้เรียน
2. สร้างเจตคติที่ดีต่อดนตรีไทย เสริมสร้างความรักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรม
อันเป็นมรดกของชาติไทย

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1
ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนดังนี้

การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ มีขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาประเด็นปัญหาการเป่าขลุ่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. กำหนดแนวทางเพื่อหาวิธีแก้ไข ทำความเข้าใจ และฝึกทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ย โดยการสอนเสริม
3. ดำเนินการสอนเสริมนอกเวลาตามแผนการดำเนินการที่กำหนด โดยสอนเสริมทุกวันจันทร์ อังคาร และพุธ หลังเลิกเรียน วันละ 1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์
4. ดำเนินการรวบรวมข้อมูล ครั้งที่ 1 โดยการสังเกตทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยของผู้เรียน ภายหลังได้รับการสอนเสริม โดยใช้แบบสังเกตทักษะการปฏิบัติ
5. ดำเนินการสอนเสริมนอกเวลาตามแผนการดำเนินการที่กำหนด โดยลดการสอนเสริมเป็นทุกวันจันทร์และพุธ หลังเลิกเรียน วันละ 1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์
6. รวบรวมข้อมูล ครั้งที่ 2 โดยใช้แบบสังเกตทักษะการปฏิบัติ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนหลังจากการได้รับการสอนเสริม

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบสังเกตทักษะปฏิบัติ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง
2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้
 - 2.1 ศึกษาประเด็นปัญหาการเป่าขลุ่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1
 - 2.2 นำข้อมูลและความรู้ที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมก่อนเรียนมาร่างแบบสังเกตทักษะปฏิบัติ
 - 2.3 นำแบบสังเกตสังเกตทักษะปฏิบัติที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
 - 2.4 นำแบบสังเกตทักษะปฏิบัติที่ตรวจแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มเป้าหมาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ขณะดำเนินการสอนปกติภายในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

การวิเคราะห์ข้อมูล

- การบรรยายความ
- การใช้สถิติอย่างง่าย ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage)

ผลการศึกษา

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์

ตารางที่ 1 ผลการศึกษสาเหตุการที่ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยได้

ผู้เรียน	มีปัญหาด้านการจับขลุ่ยให้ถูกต้อง	ไม่มีพื้นฐานมาก่อน	ไม่มีผู้ให้คำแนะนำ	ขาดเวลาในการฝึกฝนเพิ่มเติม	ร้อยละ
ผู้เรียนคนที่ 1	-	✓	✓	✓	75
ผู้เรียนคนที่ 2	✓	✓	✓	✓	100
ผู้เรียนคนที่ 3	-	✓	✓	✓	75
ผู้เรียนคนที่ 4	✓	✓	✓	✓	100
ผู้เรียนคนที่ 5	✓	✓	✓	✓	100

จากตารางที่ 1 พบว่า สาเหตุที่ผู้เรียนไม่ปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยให้ถูกต้องได้เกิดจากสาเหตุการที่ผู้เรียนยังไม่สามารถจับเครื่องมือขลุ่ยให้ถูกต้อง ไม่เคยมีพื้นฐานในการเล่นเครื่องดนตรีขลุ่ยมาก่อน ขาดผู้ให้คำแนะนำ และขาดเวลาในการฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเวลาการเรียนรู้ออกกำลังกายในชั้นเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ผลสังเกตทักษะการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนที่ไม่สามารถเป่าขลุ่ยได้รายบุคคล ครั้งที่ 1

ผู้เรียน	การจับขลุ่ย	การจดจำโน้ตเพลง	การอ่านโน้ตเพลง	การเปิด-ปิดรูในการเป่าขลุ่ย	การใช้ลมเป่าขลุ่ยในเพลงที่กำหนด	ร้อยละ
ผู้เรียนคนที่ 1	✓	✓	✓	X	X	60
ผู้เรียนคนที่ 2	✓	✓	✓	✓	X	80
ผู้เรียนคนที่ 3	✓	✓	✓	X	X	60
ผู้เรียนคนที่ 4	✓	✓	✓	X	X	60
ผู้เรียนคนที่ 5	✓	✓	✓	✓	X	80

จากตารางที่ 2 ผลสังเกตทักษะการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนที่ไม่สามารถเป่าขลุ่ยได้ พบว่า ผู้เรียนทั้งหมดสามารถจับขลุ่ยได้ จดจำโน้ตได้ และอ่านโน้ตเพลงได้ โดยมีผู้เรียนที่สามารถเปิด - ปิดรูในการเป่าขลุ่ยได้ถูกต้อง จำนวน 2 คน และทั้งหมดยังไม่สามารถใช้ลมในการเป่าขลุ่ยเพื่อเป่าเพลงที่กำหนดได้

ตารางที่ 3 ผลสังเกตทักษะการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนที่ไม่สามารถเป่าขลุ่ยได้รายบุคคล ครั้งที่ 2

ผู้เรียน	การจับขลุ่ย	การจดจำโน้ตเพลง	การอ่านโน้ตเพลง	การเปิด-ปิดรูในการเป่าขลุ่ย	การใช้ลมเป่าขลุ่ยในเพลงที่กำหนด	ร้อยละ
ผู้เรียนคนที่ 1	✓	✓	✓	✓	X	80
ผู้เรียนคนที่ 2	✓	✓	✓	✓	✓	100
ผู้เรียนคนที่ 3	✓	✓	✓	✓	✓	100
ผู้เรียนคนที่ 4	✓	✓	✓	✓	X	80
ผู้เรียนคนที่ 5	✓	✓	✓	✓	✓	100

จากตารางที่ 3 ผลสังเกตทักษะการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนที่ไม่สามารถเป่าขลุ่ยได้ พบว่า ผู้เรียนทั้งหมดสามารถจับขลุ่ยได้ จดจำโน้ตได้ อ่านโน้ตเพลงได้ และเปิด - ปิดรูในการเป่าขลุ่ยได้ถูกต้อง โดยมีผู้เรียนที่สามารถใช้ลมเป่าขลุ่ยในเพลงที่กำหนดได้ถูกต้อง จำนวน 3 คน แต่ทั้งหมดมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

สรุปและอภิปรายผล

จากข้อสรุปที่ได้จากการดำเนินการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยของผู้เรียน โดยใช้การสอนเสริมหลังเลิกเรียนเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. สาเหตุที่ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยได้เกิดจากการที่ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ขาดประสบการณ์ในการเรียนรู้ทางด้านดนตรีหรือเครื่องดนตรี ทำให้ไม่สามารถจับเครื่องมือขลุ่ยให้ถูกต้อง ขาดพื้นฐานในการเล่นเครื่องดนตรีขลุ่ย ทั้งนี้เมื่อต้องการฝึกฝนด้วยตนเอง พบว่า ขาดผู้ให้คำแนะนำ และขาดเวลาในการฝึกฝนเพิ่มเติม นอกเวลาการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน เป็นเพราะว่า การที่ผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการเรียนรู้ทางด้านดนตรีหรือการปฏิบัติเครื่องดนตรีย่อมมีผลต่อประสบการณ์หรือความพร้อมในการปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ อีกทั้งการที่ผู้เรียนไม่มีเวลาในการฝึกซ้อมและผู้แนะนำอย่างใกล้ชิด ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาทักษะและอาจส่งผลต่อการมีทัศนคติในการเรียนรู้และการปฏิบัติเครื่องดนตรีของผู้เรียนที่ไม่ดีได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ ญรุธ สุธงจิตต์ (2541, น. 98-101) ที่พบว่า แรงจูงใจเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อการซ้อมดนตรีที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะสภาวะของความสนใจและตั้งใจเรียนทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ วรณญา ศรีวรบุตร (2556) ที่กล่าวถึงการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จผู้เรียนต้องฝึกซ้อม สนใจสิ่งที่ผู้สอนมอบความรู้ ค้นคว้าความรู้ใหม่ หมั่นถามหมั่นซ้อม วิเคราะห์ สังเคราะห์ ฝึกฟัง ฝึกคิด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือฝึกซ้อมอย่างถูกต้อง โดยผู้สอนต้องหาแนวทางให้ผู้เรียนและผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนดนตรีของผู้เรียนให้เหมาะสมกับจุดประสงค์สุดท้ายที่ผู้เรียนหรือผู้ปกครองต้องการ หาวิธีการสอน ฝึกซ้อมบ่อย สนใจพัฒนาการของผู้เรียน หาที่แข่งขันหรือสอบเลื่อนระดับให้กับผู้เรียนสม่ำเสมอ หรือเวทีการแสดง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เติบโตกับผู้เรียนในทุกชั่วโมงการเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทัย ศาสตรา (2561) ที่ได้ศึกษาการสร้างสรรค์ดนตรีไทย แนวคิด และแนวทางการเรียนการสอน ที่กล่าวว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์ดนตรีไทย มีหลักการสำคัญ 5 ประการ คือ 1) การฝึกบรรเลงทำนองหลักของเพลงไทย 2) การสร้างความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ดนตรีไทย 3) การนำเสนอตัวอย่างการสร้างสรรค์ทำนองเพลงไทยที่หลากหลาย 4) การจัดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ดนตรีไทยด้วยตัวเอง และ 5) การจัดประสบการณ์การฟังเพลงไทยที่

หลากหลาย เป็นแนวทางหนึ่งสำหรับการประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมการสร้างสรรคดนตรีไทย แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะในบริบทสถาบันการศึกษา

2. ผลการพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนเสริม พบว่า ภายหลังได้รับการสอนเสริมผู้เรียนทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยดีขึ้น โดยใน สัปดาห์แรกเมื่อมีการเสริมเสริมในวันจันทร์ อังคาร และพุธ วันละ 1 ชั่วโมง พบว่าผู้เรียน ทั้งหมดสามารถจับขลุ่ยได้ จดจำโน้ตและอ่านโน้ตเพลงได้ โดยมีผู้เรียนที่สามารถเปิด - ปิดรู ในการเป่าขลุ่ยได้ถูกต้อง จำนวน 2 คน และทั้งหมดยังไม่สามารถใช้ลมในการเป่าขลุ่ย เพื่อเป่าเพลงที่กำหนดได้ และเมื่อได้รับการสอนเสริมเพิ่มเติมในสัปดาห์ที่สองในวันจันทร์ และพุธ พบว่า ผู้เรียนทั้งหมดสามารถจับขลุ่ยได้ จดจำโน้ตได้ อ่านโน้ตเพลงได้ และเปิด - ปิดรูในการเป่าขลุ่ยได้ถูกต้อง โดยมีผู้เรียนที่สามารถใช้ลมเป่าขลุ่ยในเพลงที่กำหนดได้ ถูกต้อง จำนวน 3 คน แต่ทั้งหมดมีพัฒนาการที่ดีขึ้น น่าจะเป็นเพราะว่า การสอนเสริมนั้น เป็นการเรียนรู้นอกเวลาการเรียนรู้อปกติ มีการเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ผู้เรียนสามารถสอบถาม และขอคำแนะนำจากผู้สอนได้โดยสะดวก สอดคล้องกับ วิรากร ธนะกิตติภูมิ และ พงษ์พิทยา สัพโส (2559, น. 191-192) ที่พบว่า การจัดการเรียนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติดนตรีอย่างต่อเนื่อง ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติมากกว่าเน้นไปในด้านทฤษฎี เพียงอย่างเดียว และจัดให้มีกิจกรรมทางดนตรีอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจดีขึ้น และผู้สอนยังสามารถสังเกตดูแลผู้เรียนได้อย่างใกล้ชิด นอกจากนี้การสอน เสริมยังเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากการเรียนรู้อปกติ ภายในชั้นเรียน ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีขลุ่ยให้แก่ผู้เรียนเพิ่ม มากขึ้น สอดคล้องกับ ณิชชฌา อาโยวงษ์ (2557) ที่กล่าวว่า การสอนเสริมเป็นการสอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องกรณีที่ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะกระบวนการ หรือเจตคติ / คุณลักษณะ ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด สถานศึกษาต้องจัดสอนซ่อมเสริมเป็นกรณีพิเศษ นอกเหนือไปจากการสอนปกติ เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ หรือตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ เป็นการให้โอกาสแก่ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนา โดยจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่หลากหลายและตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล และปฐมพงศ์ ศุภเลิศ (2555) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการสอนซ่อมเสริม ว่าการสอนซ่อมเสริมนั้นมีบทบาท สำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนทุกวิชาให้มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีความ แตกต่างระหว่างบุคคล จึงต้องการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า การสอนเสริมช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในทักษะการเป่าขลุ่ยดีขึ้นทุกคน และบางคนยังไม่สามารถใช้ลมเป่าขลุ่ยที่กำหนดได้ถูกต้อง ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมผู้สอนควรมีการพิจารณาเวลาที่ใช้ในการสอนเสริมให้เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นรายบุคคล

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการสอนเสริมร่วมกับการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหรือวิธีการสอนแบบอื่นร่วมด้วย เพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการเรียนรู้และการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

รายการอ้างอิง

- เชาวพันธุ์ พลชะติน. (2556). **ดนตรีไทย**. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 14 กรกฎาคม 2562. เข้าถึงจาก www.elfar.ssru.ac.th/content/ประวัติดนตรีไทย
- ณรุทธ์ สุทนต์จิตต์. (2541). **จิตวิทยาการสอนดนตรี**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชฌา อาโอยงษ์. (2557). **กิจกรรมเสริมความรู้**. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 15 กรกฎาคม 2562. เข้าถึงจาก <https://krunichatcha.wordpress.com/งานการสอน/กิจกรรม/กิจกรรมเสริมความรู้ทาง/>
- ปฐมพงศ์ ศุภเลิศ. (2555). **การสอนซ่อมเสริม**. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 15 กรกฎาคม 2562. เข้าถึงจาก <https://www.gotoknow.org/posts/57970>
- พูนศักดิ์ สักกทัตติยกุล. (2551). **ประวัติของขลุ่ย**. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 14 กรกฎาคม 2562. เข้าถึงจาก http://suriyothai.ac.th/library/teachershow/poonsak/thai_flute/sec01p01.html
- วรัญญา ศรีวรบุตร. (2556). **เรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จ**. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 15 กรกฎาคม 2562. เข้าถึงจาก <https://www.gotoknow.org/posts/557590>

วิรากร ณะกิตติภูมิ และพงษ์พิทยา สัพโส. (2559). “สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนา
การเรียนการสอนดนตรี ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยใน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”. วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 10, 3: 187-193.

อุทัย ศาสตรา. (2561). “การสร้างสรรค์ดนตรีไทย : แนวคิดและแนวทางการเรียนการสอน”.
วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 46: 554-569.

